

Så derfor er der efter Venstres opfattelse brug for at se på tilsynet, se på den tilsynsforpligtelse, som den enkelte kommune har over for det enkelte anbragte barn, men også se på godkendelsesmyndighedernes administration af godkendelsesordningerne.

Vi må sikre, at når børn anbringes uden for hjemmet, sker det med kvalitet som overskrift, og i de kommende forhandlinger vil vi arbejde for, at det i højere grad kommer ind i lovgivningen.

Selvfølger skal man også passe på, at man ikke i sin iver for at lave godkendelser og tilsyn ender med at få standardløsninger, der er bygget op omkring de børn og unge, som i alt, alt for høj grad netop har brug for individuelle løsninger. Det er en balance, vi må finde, og det tror jeg også vi kan.

Der er mange muligheder for at hjælpe de truede børn og unge, og vi må ikke lade de muligheder ligge. Vi må også stille krav til de børn og unge, der her er tale om, for derigennem at vise dem respekt og også for at give dem muligheden for at bringe sig ud af en socialt belastende arv. Det betyder mere konkret, at man i højere grad i andet led skal sikre, at disse børn og unge får sejre i deres liv og ikke samler på nederlag.

Jens Heimbürger (KF):

Jeg vil gerne sige tak til Kristeligt Folkeparti for den debat, der er blevet rejst i dag.

Det er jo tankevækkende, når vi tænker tilbage på valgkampen i 1998, hvor det drejede sig om at dele sukkermodder ud til alle 700.000 børnefamilier – de milliarder af kroner, det selvfølgelig ville koste, hvis vi skulle indfri det. Nu er vi landet på fødderne, og det gjorde vi sådan set allerede med den børnepolitiske redøgørelse sidste forår, hvor vi kunne konstatere, at langt de fleste børnefamilier er ressourcestærke. De har som regel to indtægter og en gennemsnitlig husstandsindkomst, der er over gennemsnittet for befolkningen i øvrigt.

Lad os derfor koncentrere os om de 4 pct., og lad os også konstatere, at af de initiativer, der er taget gennem årene, er ikke tilstrækkelig mange lykkedes. Lad os konstatere, at vi ikke ved lige nøjagtig, hvad der skal til, og lad os også konstatere, at til trods for at vi er blevet rigere og rigere og klogere og klogere, og at milliarderne, som vi har mulighed for at anvende, er blevet flere, er der altså masser af børn, hvor vi ikke er i stand til at bryde den negative sociale arv. Og

det er ikke denne regerings problem, det er vores allesammens problem. Det er ikke noget, der skal peges fingre ad over for nogen, men det er en smuk, smuk ambition, hvis vi kunne gøre noget ved det. Vi kan ikke løse alverdens problemer, men kunne vi gøre noget for de 4 pct. af børnefamilierne og især børnene, der er truede, har vi ikke været her forgæves.

Det nye er, som jeg ser det – i hvert fald også for en dels vedkommende i vort parti – at vi i stigende grad er indstillet på at gå ind ad børnenes dør. Det giver nogle problemer, fordi det her ikke er som med færdselsloven, hvor det kan måles. Det er et område, som er uhyre kompliceret, og hver eneste sag er genstand for diskussion og også for fejlbedømmelser. Men vi må konstatere, at ikke mindst når børnene ustandselig bliver gjort til kastebold mellem institutioner og offentlige myndigheder og hjem, opstår der problemer. Der er brug for opstramninger til fordel for børnene på området.

Der er også brug for, at de individuelle handlingsplaner, som rent faktisk skal laves i kommunerne, bliver lavet. Det var lidt af en skræmmende oplevelse at sidde ovre på Socialforskningsinstituttet sammen med en del af Socialudvalget og høre om en undersøgelse, der bl.a. fortæller, at for halvdelen vedkommende bliver disse individuelle planer ikke lavet til tiden, og for en fjerdedels vedkommende bliver de overhovedet ikke lavet eller er ikke lavet. Der er brug for den retssikkerhed, det både er for familien og for det enkelte barn, at der bliver lavet disse handlingsplaner. Det er altså ikke kun et spørgsmål om ny lovgivning, det er også et spørgsmål om, at vi holder fast i nogle af de beslutninger, der er taget.

Vi kunne godt tænke os, at man – som det også ser ud til at være undervejs – går ind i nogle mere permanente ordninger, for så vidt angår tvangsfjernede børn, så vi sikrer, at vi undgår kasteboldsituationen. Op til 2 år skal det være, og i ganske enkelte tilfælde skal vi have længere perioder, altså permanente fjernelser fra hjemmet.

Det korte af det lange er, at den vedvarende fokus, der er på området, skyldes, at det ikke kun er pressestof – hvad det selvfølgelig også er, for det er godt stof, der er gode, sørgelige, forfærdelige, hårrejsende historier – men at den vedvarende debat, som jeg fornemmer det, skyldes et oprigtigt ønske fra os alle sammen. Vi vil i Det Konservative Folkeparti gerne